

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 1/1998 - 20 pàgines

Sessió Ordinària del dia 11 de març de 1998

El dia 11 de març de 1998, dimecres, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 6/1998, que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera de data 11 d'abril de 1996.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes del consum.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
M. I. Sr. Jordi Torres Alís
M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló
M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
M. I. Sr. Guillem Areny Argelich
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Modest Baró Moles
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sr. Francesc Bonet Casas

M. I. Sr. Miquel Casal Casal
M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
M. I. Sr. Pere Cervós Cardona
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Simó Duró Coma
M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols
M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles
M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó
M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sr. Francesc Mora Sagués
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sr. Jordi Serra Malleu

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Estanislau Sangrà Cardona, ministre de la Presidència; Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanz Serra, ministra de Finances; Enric Casadevall Medrano, ministre d'Economia; Lluís Montanya Tarrés, ministre d'Interior; Josep M. Goicoechea Utrillo, ministre de Salut i Benestar; Carme Sala Sansa, ministra d'Educació, Joventut i Esports; Pere Canturri Montanya, ministre de Cultura, i Enric Pujal Areny, ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El Sr. Enric Tarrado Vives, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.10h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, començarem pel primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera de data 11 d'abril de 1996.

Fou admès a tràmit sota el procediment d'extrema urgència i necessitat el dia 9 de març i lliurat l'endemà als membres. S'inicia, doncs, el debat d'acord amb l'article 113.2.

Té la paraula el Govern, el Sr. Ministre de Relacions Exteriors.

El M. I. Sr. Albert Pintat:

Gràcies, Sr. síndic.

Escau als Ministeris de Relacions Exteriors la competència de les relacions comercials internacionals.

És en aquest marc i des d'aquesta perspectiva que em permeto, ràpidament, recordar els orígens del conflicte per millor entendre la situació present.

És notori que la vocació comercial d'Andorra va aparèixer als anys 30, amb la tolerància activa dels dos veïns que hi trobaven, certament, avantatges recíprocs.

Fenomen que va anar creixent fins al moment econòmic més crític per a Andorra, és a dir: la signatura de l'acta d'adhesió d'Espanya a la Comunitat, l'any 1985. En efecte, l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea l'any 1986, obligà Andorra a reexaminar les seves relacions comercials amb els seus dos veïns (cal no oblidar que amb França teníem un règim de *francització* i amb Espanya teníem un règim de *cupos* o contingents); era, doncs, necessari trobar un nou marc jurídic comunitari adequat a la seva situació excepcional. Amb aquest objectiu, es varen iniciar unes negociacions tenses i crítiques, des de l'any 1986 fins a l'any 1989, que varen finalment concloure amb la rúbrica en data 14 de desembre de 1989 i posterior signatura a Luxemburg, el 28 de juny de 1990, de l'Acord comercial entre la Comunitat Econòmica Europea i Andorra, mitjançant el qual, la Comunitat reconeixia i acceptava -això és essencial- la situació excepcional d'Andorra com a conseqüència dels seus factors geogràfics, històrics i socioeconòmics, el que justificava un règim particular. La paraula exacta és aquesta paraula tan lletja, l'"especificitat", però que va ser molt ben trobada; és l'especificitat d'Andorra

que implica un règim particular. Era el moment en què es consolida la realitat andorrana. I per això hi ha un tracte específic que consisteix, almenys, en tres novetats molts importants: el sector agrícola queda fora de la Unió duanera; el règim d'importació de tabac comunitari continua beneficiant-se d'un tracte preferencial, i el règim de franquícies per a viatgers s'estableix a un valor triple del valor provinent de països tercers, i en el cas que ens afecta, una tolerància de 300 cigarrets, entre altres franquícies quantitatives.

Al llarg del temps, s'ha pogut evidenciar una aplicació estricta de l'Acord a satisfacció d'ambdues parts, en un marc de cooperació duta a terme amb els diferents comitès mixts i comitès de cooperació duanera que es varen celebrar durant el termini de cinc anys a partir de la seva entrada en vigor, en aplicació de disposicions en matèria d'assistència mútua, el que confirma un balanç positiu i favorable de part de les instàncies comunitàries que acceptaren -cal recordar-ho- la demanda andorrana d'exercir, a partir de l'1 de juliol de 1996, el seu dret de posar en lliure pràctica les mercaderies provinents de països tercers. Aquí cal subratllar que totes les parts, la Comissió i els estats membres, troben el funcionament de l'Acord satisfactori. És un aspecte molt important ja que estem a finals del 1995. El tema del contraban de tabac només es tractava, en aquella època, a nivell duaner bilateral i, amb els increments de taxes regulars i successius, semblava suficient.

Paral·lelament, a Europa s'accelera el ritme de la seva integració i es preocupen pel bon funcionament del mercat únic, pas obligat per a la moneda única. D'altra banda, el Parlament Europeu amb la finalitat d'examinar el comerç il·lícit de tabac a nivell transfronterer i a través del règim del trànsit intracomunitari, crea la Comissió d'Investigació TOMLINSON, que lliurarà el seu informe definitiu en data del 20 de febrer de 1997, en el qual es pot llegir a la seva pàgina 15: "fer que el comerç dels cigarrets sigui més transparent, en particular pel que fa a la cadena de les propietats, així com la sanció a imposar contra aquells que estan implicats en el tràfic il·lícit de cigarrets".

És així que el frau transfronterer s'assenyala com un gran perill contra el mercat únic en els seus fonaments i principis de lliure circulació de persones, mercaderies, serveis i capital. Perill que s'accentua a la vigília de la propera, i ja imparable, Unió Econòmica i Monetària.

És el 9 de juny del 1997 que, per primera vegada, la Comissió Europea manifesta la seva preocupació demanant ajuda al Govern andorrà per eliminar el frau organitzat en el sector del comerç del tabac que

s'utilitza a o des d'Andorra. En el marc de la cooperació duanera en vigor, es demana a Andorra que iniciï mesures per identificar el volum del comerç del tabac, així com actuacions per a l'eradicació del frau.

D'altra banda, reconeixent una certa confusió pel que feia a les xifres portant sobre el volum del comerç del tabac, se celebrà a l'edifici del Govern, l'11 de juliol de 1997, una reunió quadrilateral dels serveis de duana de la Comissió Europea, la DG XXI, de França, d'Espanya, i d'Andorra, amb la participació de la policia andorrana.

Paral·lelament, en el curs de l'Assemblea General de les Nacions Unides a Nova York, el ministre celebrà una reunió, a iniciativa d'Andorra, amb el seu homòleg espanyol el 24 de setembre de 1997, durant la qual, el Govern espanyol manifestà la seva gran preocupació pel comerç del tabac a través d'Andorra.

A partir d'aquesta data, s'iniciaren consecutives reunions a tres nivells, Brussel·les, París i, naturalment i sobretot, Madrid, quina posició penúltima recull la carta de la Comissió de data 18 de desembre de 1997, la qual va ser contestada pel Govern, tal com estava convingut, el 15 de gener d'enguany.

D'altra banda, dins l'esmentat àmbit de cooperació duanera, el Govern va rebre la visita del director general de l'UCLAF, el 18 de novembre de 1997.

És consegüentment a les reiterades preocupacions elevades tant per a la Comissió com per a Espanya, que el Govern considera que l'eradicació del frau del tabac passa per l'aprovació d'una llei antifrau, suficientment efectiva i dissuasòria per posar terme als tràfics il·lícits de tabac.

El Projecte de llei de modificació de la llei contra el frau en matèria duanera, presentada avui a votació, és un veritable instrument en l'eliminació dels tràfics il·lícits de tabac. Aquesta llei, cal no oblidar-ho, es també necessària per a la defensa del bon funcionament del mercat interior que el Govern entén protegir i defensar.

El Govern també ha adquirit un compromís políticament vinculant envers la Unió Europea i els estats membres el 13 de febrer d'enguany, en el Memoràndum de conducta de la seva acció per regular el sector tabaquer.

D'una manera concisa, en el Memoràndum d'actuació es diu que és voluntat del Govern: "Fer inviable tota activitat il·lícita que pogués sustentar-se en l'economia andorrana així com preservar i protegir el sector tabaquer com un dels sectors de referència de la competitivitat i riquesa del comerç

andorrà i mantenir-lo en les bases sòlides de competència.

Convençuts, en aquest cas, de la conveniència d'intervenir per reformar el sector tabaquer en tots els seus components -agrícola, industrial i comercial-, amb l'objectiu de trobar un desenvolupament equilibrat compatible, d'una banda, amb els compromisos i obligacions internacionals de l'Estat, i amb la preservació de l'interès fonamental del conjunt de l'economia andorrana".

Amb la present llei de modificació de la llei contra el frau duaner, Andorra es situarà al mateix nivell de responsabilitat i d'exigència que els estats europeus.

Tots els altres estats, grans o petits i sense excepció, disposen d'una llei similar. Per cert, la d'Irlanda s'assembla molt a la nostra.

És una obligació que resulta de la necessitat que les relacions amb el nostre soci comercial -la Unió Europea- creixin en quantitat i augmentin en qualitat.

Caldria recordar que la política exterior del Govern té, com a principi fonamental, mantenir i millorar unes relacions harmòniques amb la Unió Europea, amb els estats membres en general i els dos estats veïns molt en particular, és a dir aprofundir en la cooperació.

Fora d'aquest camí no hi ha alternativa.

Gràcies a l'esforç de la gent d'Andorra, el país ha superat el xoc del mercat únic, i es prepara pel segon xoc, el de la moneda única, l'euro.

L'economia andorrana no ha d'oblidar que en vindrà un tercer: el de l'harmonització fiscal.

Les propostes d'avui van en aquesta línia. Arreu, s'hi preparen.

El canvi serà menys o més dolorós en funció de la nostra aptitud i capacitat a reformar-nos i a modernitzar-nos.

Per acabar, Sr. Síndic, permeti'm 3 consideracions finals.

La primera, el Govern ha declarat que reduirà el diferencial de preus en la línia d'una harmonització de preus, política que anirà continuant. El comerç i el sector s'hi han d'anar preparant, però sense oblidar que les disparitats dels diferents estats membres demostra la dificultat de l'anivellació de preus.

Segon, la Duana andorrana té un bon crèdit a Europa. No podia ser altrament, si no, no hauria pas pogut assolir la responsabilitat de ser duana comunitària. La llei que s'examina avui, els és absolutament necessària. La Duana andorrana és membre del Comitè de Cooperació Duanera i serà el

Comitè de Cooperació Duanera l'òrgan encarregat de fer el seguiment dels resultats.

Tercer, aquesta és la versió oficial, però també és la versió real. El debat públic sobre aquesta crisi ha estat intens i útil perquè la societat andorrana prengui consciència de la situació.

Però no s'hauria de caure en catastrofismes ni en negres profecies!

El Govern no ha enganyat! Ha defensat els interessos de l'economia andorrana en sa totalitat i en sa globalitat, en el marc dels nostres compromisos exteriors.

Tampoc, a ulls del Govern, és cert que s'hagi perdut el temps en reunions estèrils. L'esforç d'informació i d'explicació ha estat intens i s'ha arribat a les mesures proposades.

Com es podria enganyar els 16 interlocutors, a la Comissió, i els 15 estats membres?

Les mesures proposades són les esperades. No sols ho veu el Govern; abans-d'ahir també ho reconeixia l'ambaixador de Finlàndia, i el dimecres ho feia l'ambaixador d'Irlanda.

Demà ens visitarà l'ambaixador d'Holanda, i la setmana entrant ho farà el de Suècia i el del Regne Unit. Se'ls ho pot continuar preguntant.

És un exemple de l'interès dels estats membres per la forma com Andorra està solucionant aquest conflicte.

No es pot dir que a casa nostra podem fer el que volem. Ja no és així.

La nostra societat, com tota societat democràtica, es regula per la llei i pels tractats internacionals. Un tractat internacional, sempre, és una limitació de sobirania en benefici d'avantatges mutus.

El Tractat de bon veïnatge, d'amistat i cooperació i el d'unió duanera obliguen Andorra a harmonitzar la seva legislació duanera a la de l'entorn, i a caminar per l'únic camí que interessa al poble andorrà: el de la cooperació amb la Unió Europea. Una cooperació franca, oberta, confiada i equilibrada.

Sr. síndic, és important que aquesta Cambra parlamentària, avui no s'equivoqui: ni d'adversari ni de conflicte.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt, intervé primerament el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Sr. ministre d'assumptes Exteriors, deploro que part de la informació que avui heu donat, en alguns altres moments no ens l'haguéssiu fet arribar. Però, he escoltat de forma detinguda tot el que heu dit i, en definitiva, havia estat obligat a preparar la meua intervenció. Ja ho sé que sou una majoria conglomerada i forta, gairebé sense els meus modestos propòsits igualment passaria. Però he de dir el que he escrit, i com que ho he fet amb correcció per tots vosaltres, m'haureu d'escoltar de la mateixa manera.

Senyors del Govern, no votaré el Projecte de Llei de modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera, de data 11 d'abril de 1996. He dit ben bé modificació perquè, fins a l'hora present, s'hi ha passat una miqueta; almenys vós, Sr. ministre, hi heu passat, heu parlat d'una Llei contra el frau.

Exposició de motius. La impressió de retorn a la situació viscuda l'any 1978 en matèria de tabac, on els fabricants, dintre del Consell com fora, feien prevaler el seu imperi. Que en queda del llibre blanc? Poca cosa. Avui, qui trobem en el ball de més: la Comunitat Europea, França minvada, però amb un pes segur per part dels representants dels productors industrials. Després d'un "tot va bé", les coses no en van gens ni mica.

Durant un any exercitant el sùmmum de la diplomàcia, s'ha trampejat a l'exterior la situació. Endins d'Andorra s'ha deixat al temps, als gremis i a les associacions, fer la feina del Govern esperant que de la disbauxa i el protagonisme en sortiran unes solucions, que, amb la sempre coneguda cola de farina usada pels lliberals, es podran unir els trossos.

Paro la llista d'abjeccions educades.

Negativa:

a) El text proposat, com els seus apèndixs futurs, fan duplicitat a l'esperit i a l'letra d'alguns textos legals vigents. (Penso, per exemple, al de les matèries perilloses).

b) La present modificació vol remeiar un tema en estat molt crític: el contraban de tabac, i no se'n parla. On anem.

c) La situació que s'ha podrit massa ha creat una situació tensa i bloquejadora.

d) Aquest text, elaborat a porta tancada pel Grup Parlamentari, deu anar sol, doncs, no vull ni compartir glòria ni responsabilitat. La democràcia m'ho permet.

e) La modificació estableix unes accions, uns mecanismes, unes actuacions, al meu entendre, algunes sols acceptables per inconsciència.

Quina manera de complicar-se la vida i de complicar la de tots amb unes mides fora d'ús, de seny i raó. S'ha dit al carrer. Compte, tipifiqueu per les matèries dites sensibles, heu pensat que demà se us pot demanar sota amenaça camuflada la col·laboració en matèria de diners? Aquesta era una pregunta que feia, però el Sr. ministre ja ens l'ha contestada. I ens hi hem d'acostumar.

f) S'ha dit que quan la llei existeix, és difícil aplicar-la, molt difícil. S'ha pensat en el fet que, a partir d'ara, vigilats com serem, se'ns exigirà l'aplicació de tots els punts de la Llei. No es podrà jugar. Penso que no n'heu sospesat l'abast. No pas més de vint anys enrere penso que tots hauríem saltat per aquella finestra, que avui veig que l'han oberta.

g) Insisteixo, es pot, en un país lliure com Andorra, tolerar uns desplaçaments continuadament controlats? No.

h) La pràctica d'aquesta mida legal afeixugarà l'efectiu de l'Administració. Amb diners de tots haurem de pagar les trampes d'altres. Impensable.

i) S'ha pensat que la posada en pràctica d'aquesta modificació, cas de voler fer les coses ben fetes, obligarà a crear la inspecció del control dels controls; encara més gent, tot s'acaba amb diners, menys, potser, la resolució d'un problema.

j) Escandalós, per acabar dir que aquest text s'ha negociat primer fora, malgrat que es parlés de problema d'Estat, responsabilitat del Parlament i un llarg etcètera. Sembla que el pànic s'hagi apoderat del Grup Parlamentari i del Govern lliberal.

k) Silenci més absolut per l'actuació futura dels quins sucaven del contraban, gent sovint despresos de tot menys del diner. Espanya tindrà cura dels seus. I Andorra?

El poc que ens ha arribat de les converses sostingudes amb el reialme d'Espanya i la Comunitat Europea, apunta a unes bases d'intercanvi per tal que aquest problema es donés com a resolt, aquestes es resumien en la fixació d'un dret. No hauria valgut més canviar en aquest sentit, més que d'afavorir l'amiguisme? Ho crec. Després sempre es pot millorar allò que no és tan bo, i es para ràpidament d'altres vulneracions que estan al cantó. I penso que ens hem d'escapar, hem de fugir els mimetismes.

Doncs, menys llei i més fets. L'home ha d'intentar aprofitar-ho tot quan hi ha collita, i la d'ara es pensava mitjana.

Segons, doncs, un moviment de tabac acordat després entre colliters, fabricants i majoristes

industrials, el Govern, si fos fort, si hagués estat fort i creïble, hauria hagut de repartir amb justícia els drets. Crec que hauria estat un dels camins encertats, en tot cas, millor que l'escollit.

He dit, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Bé, amb els dos projectes de llei que debatrem aquí, discutirem del tema del tabac. No és el primer dia que en parlem, d'aquest tema. IDN sempre ha tingut un ànim constructiu quan s'ha parlat d'aquesta qüestió, i aquest és l'ànim que pensem mantenir també avui.

Jo no em vull fer pesat aquí, recordant que feia molt temps que veníem avisant, al 1993 en les mateixes eleccions, al 1997 estàvem dient que s'estava arribant a una situació que, un dia o altre -diguem-podia esdevenir insostenible, que estàvem forçant la situació en excés i, des d'aleshores, proposàvem la redefinició política del sector agrícola i ramader per assentar-lo sobre unes bases més sòlides. Segurament no hi havia alternativa o no hi ha alternativa al tabac, però sí que el tabac, associat a la producció agrícola i ramadera, pot ser una alternativa.

A nosaltres no ens van fer, malauradament, cap cas i, ara, ens sembla, l'han de fer davant la Unió Europea.

No només no ens van fer cap cas, sinó que ens van tractar de vés a saber què, en un intent de matar el missatge, i vostès, en les eleccions, en les darreres eleccions, les de fa un any, van fer campanya dient que aquí no passava res i que endavant. Vostès van defensar el que entenem que era la quadratura del cercle.

Van amagar el que era la realitat, i ara la força dels esdeveniments els porta a prendre mesures.

I les mesures que ens proposen són l'anomenada Llei antifrau, un augment de les taxes que continua protegint o que protegeix, encara més, el tabac espalillat, i una declaració de cara l'exterior d'un acord del Govern.

IDN no votarà cap de les dues lleis, i vagi per endavant que el nostre vot negatiu no vol pas dir mantenir el frau, sinó ben al contrari.

Volem creure que vostès obren de bona fe. No tenim cap motiu per dubtar-ne. Volem creure que pensen que amb aquestes mesures podran eliminar el contraban.

Seria inimaginable, la contrària, pensar que aquestes mesures, com sembla que darrerament s'ha apuntat, haguessin de ser només transitòries per alleugerir la pressió comunitària.

Ara bé, repeteixo, sense dubtar de la seva bona intenció, constatem que el debat intern, de la Coalició Lliberal, a l'entorn d'aquestes mesures ja deu haver estat prou intens, i que, potser, aquestes mesures són el màxim al que vostès poden arribar sense que es produeixi un daltabaix en les seves files.

Per dir-ho en termes matemàtics, de segur que aquestes mesures són el seu màxim comú denominador.

Però per nosaltres aquestes mesures no són les adequades. No són les adequades perquè són el fruit d'un titubeig, d'una certa indecisió, no hi veiem una intenció clara. I diré a títol d'exemple el que nosaltres entenem que és contradictori: d'una banda voler eliminar el contraban però mantenir un nivell de producció, que ara per ara només pot tenir sortida d'una forma fraudulenta. A més, les mesures que proposen són tècnicament difícils d'aplicar, poden causar, a més, malestar intern important en una comunitat petita com la nostra; poden arribar a enverinar la convivència, i entenem que caldria evitar aquestes situacions.

Finalment, aquestes mesures són, també, considerades insuficients per la Unió Europea; poden ser mal rebudes i poden provocar encara un major perjudici per al nostre país.

Mirin, senyors de la majoria, tant de bo que ens equivoquem, però pensem que no serà amb les mesures que s'aprovaran avui que resoldrem el problema del tràfic il·lícit de tabac.

Per què diem que la Llei antifrau no ens agrada?

En primer lloc, volem constatar que no és l'única llei antifrau que es podria fer, no només n'hi ha una de llei antifrau, n'hi podria haver amb modalitats molt diferents -no em posaré jo ara a enumerar-les-, però altres països o altres zones tenen lleis antifrau en què es regula la qüestió d'una altra manera.

Tècnicament no ens agrada, pel que fa al seu Projecte, que sigui un reglament, és a dir, el Govern, qui defineixi les zones en les quals la tinença i/o circulació de mercaderies sensibles constituirà infracció de contraban.

A més el Reglament que defineix les zones en les quals aquesta tinença i/o circulació de mercaderies sensibles constitueix o constituirà infracció, presenta nombroses i excessives -diria jo-, nombroses intermitències, algunes d'elles preocupants per aquells que coneixen les vies del tràfic fraudulent.

Serà molt difícil de fer complir la Llei i sembla, com si pot arribar a passar, que amb aquesta Llei convertim el país en una mena de gran joc de l'oca o del parxís, en què els hipotètics contrabandistes juguin amb la policia per arribar a les zones de seguretat.

Avui, en un periòdic del país, en l'editorial, es deia que allò que es pot fer fàcil no cal fer-ho difícil. Nosaltres hi estem totalment d'acord. El Projecte de llei que vostès presenten ens sembla, sincerament, que ho fa molt difícil, per no dir gairebé impossible.

No ens agrada tampoc, quant a les matèries sensibles, que sigui el Govern el qui reglamentàriament defineixi quines són. Entenem que s'està fent una Llei, l'objecte de la qual es defineix a través d'un reglament, i això -ens sembla- en tècnica jurídica no és massa correcte.

Des d'un punt de vista polític, què volen que els diguem. Creiem que ningú que vulgui veure les coses amb objectivitat i conegui mínimament quins han estat els nostres posicionaments, els posicionaments d'uns i altres en aquests darrers anys, ens pot acusar de no haver avisat, de no haver dit les coses pel seu nom i de no haver proposat alternatives clares. I sempre ho hem fet per l'interès general d'Andorra en un exercici de rigor i seriositat, i mirant a mig termini, i hipotecant, fins i tot, una part de les nostres possibilitats electorals. En canvi, el discurs que vostès han fet sobre el tabac era radicalment un altre.

Ara ens demanen consens, però vostès no han portat el tema al consens, no l'han portat com un tema d'Estat. Ens demanen que votem ara el que vostès han consensuat únicament entre vostès, i el que a vostès únicament els ha semblat. L'oposició, fins dijous passat, no va tenir el text que ara discutim, text que l'endemà se'ns tornà a donar, després d'haver-hi aportat correccions.

Fins i tot, els funcionaris d'altres estats l'han conegut abans que els parlamentaris andorrans. La nostra col·laboració a l'hora de trobar solucions conjuntes ha estat en el text, doncs, nul·la.

Vostès, i vostè Sr. Forné com a cap de Govern, disposen d'una majoria, i com en tantes altres coses, demostren tenir-la, fins i tot amb certa prepotència, doncs, poden, per tant, emprar-la per aprovar aquestes mesures polítiques que no són les nostres. Tant de bo se'n surtin i els ho dic ben sincerament. Però en som escèptics. Nosaltres creiem que amb això no n'hi haurà prou, que no funcionarà perquè són molt difícils d'aplicar i perquè entenem que són insuficients i poc rigoroses.

I perquè sentim dir-ho així: però no els tenim confiança. No tenim la seguretat que vostès actueu amb total diligència per fer respectar la Llei. Sento

molt haver de dir que no confiem en el Govern d'Andorra; crec que estem obligats a confiar en la institució, però els fets ens demostren que ens és difícil de confiar en l'actual Govern.

Ens dol haver de dir-ho així, però crec que s'ho han guanyat a pols. Al marge de la bondat dels textos no votarem les lleis, perquè no depèn de nosaltres la seva aplicació sinó de vostès; no voldria, aquí, recordar compromisos contrets davant d'aquesta mateixa Assemblea, que encara estem esperant, ni, diguem, interpretacions o salts, directament del que han estat lleis aprovades per aquesta Cambra.

Ja per acabar, en l'eliminació del contraban, entenem que Andorra s'hi juga molt. Tal com es va dir en la darrera compareixença del ministre d'Exteriors davant la Comissió, "o Andorra acaba amb el contraban o el contraban acaba amb Andorra". No volem cremar l'últim cartutx de la nostra credibilitat com a Estat recolzant les seves mesures.

És del tot evident que el futur d'Andorra passa per mantenir unes bones relacions amb la Unió Europea i amb els països veïns. En els darrers temps, per voler estirar més el braç que la màniga, les relacions s'han malmès. El tràfic il·lícit de tabac ha enverinat i està enverinant les nostres relacions internacionals. Ens bloqueja els acords, per exemple l'Acord de cooperació, i amenaça tots -i repeteixo, tots- els sectors de l'economia d'Andorra. No cal dir que la nostra imatge exterior se n'ha vist seriosament afectada.

El nostre partit, IDN, ha estat avisant des de feia molt temps i ens sentim, avui, perfectament legitimats per tirar la primera pedra, i la segona, i la tercera, i si cal tota la tartera d'Enclar. Però no es tracta d'això. Es tracta de trobar compromisos, de trobar solucions serioses. Vostès diuen que acabaran amb el frau amb els textos que avui ens proposen. Tant de bo, és la seva aposta.

Deixin que nosaltres, per si de cas, més endavant, puguem fer la nostra. En bé d'Andorra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També, pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Bé, som avui davant un Consell especialment important. El Govern ens porta un Projecte de llei que ha volgut tramitar a corre-cuita. Aquestes

presses tampoc són cap novetat en la ja pansida primavera lliberal.

La gran novetat d'avui és que el Consell General, aquesta Assemblea -que d'acord amb l'article 50 de la Constitució "representa el poble andorrà, exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos de l'Estat i impulsa i controla l'acció del Govern"- examina un Projecte de llei sense poder-hi fer esmenes, després que el Govern l'hagi anat a presentar, abans de donar-lo a cap comissió legislativa, a un govern estranger.

Un govern estranger que ha suggerit esmenes i modificacions que vostès, senyors del Govern, han assumit, acceptat i introduït al Projecte.

En menys de sis mesos, el cap de Govern ha passat de la fatxenderia de dir que en l'afer del tabac a Espanya no en sabien de la missa la meitat, per acabar sotmetent d'amagatotis els seus projectes de llei a aquells que fa poc pretenia ridiculitzar.

Amb aquests antecedents, gairebé només ens caldria emprar la llengua castellana per a dir "apaga y vámonos".

Nosaltres no volem compartir la greu responsabilitat d'haver traslladat la sobirania del Consell General fronteres enllà.

El seu Grup Parlamentari té un paper difícil perquè ha de fer avui un discurs radicalment oposat al que va servir per guanyar les eleccions. No solament la situació no durarà quatre anys, com s'havia promès, sinó que s'acaba en punxa.

Ens diran, segurament, des del Grup Parlamentari Lliberal, que ja era hora que es portés a debat al Consell General aquesta qüestió. El company Vicenç Mateu ho ha recordat, aquí ja fa dies que se'n parla, d'això. Fins i tot, en el Diari Oficial es trobarà, el Consell del dia 13 de novembre de l'any passat, es va parlar àmpliament des d'aquesta banda de la sala de la qüestió del contraban.

El Projecte de llei que presenta el Govern és rebutjable no solament per aquest inadmissible procediment que l'ha vist néixer, al qual m'he referit fa un moment, sinó que el considerem més rebutjable pel que fa al fons, perquè no aportarà cap solució positiva al greu problema que l'ha motivat: l'encerclament militar de la frontera andorrana per part de la Guàrdia Civil espanyola que lluita contra el contraban de tabac procedent d'Andorra.

Aquesta problemàtica no se solucionarà amb mesures administratives ni amb multes simbòliques.

No se solucionarà perseguint només els paquetaires, convertits en veritables fusibles en l'apartat 3 de l'article 3 del Projecte de llei.

Tampoc no se solucionarà mitjançant el comís del mitjà de transport, quan tots sabem que les xarxes de contraban empen molt sovint vehicles de lloguer.

Els reglaments que desenvolupen la Llei són també dignes de comentari.

La creació del radi duaner donarà peu a situacions tragicòmiques, la primera mostra de les quals l'hem tingut ja, ja des d'ara, quan s'ha prohibit a les camionetes de repartiment de mercaderies que lliuren al Pas de la Casa, girar vora de la frontera amb França.

La declaració pel Govern, considerant mercaderies sensibles els medicaments autoritzats, és també preocupant.

Sap el Govern que moltes persones afectades d'una malaltia greu acudeixen avui a Andorra a adquirir legalment -insisteixo, legalment- a les farmàcies medecines americanes que no es troben al seu país?

Què es farà en aquest cas?

Aquesta Llei, que no solucionarà el problema que l'ha motivat, comportarà altres problemes, l'abast dels quals no sembla haver estat considerat pel Govern.

S'ha calculat, per exemple, quants nous agents de policia o de duana s'hauran de contractar per assumir les noves tasques de vigilància duanera?

Pel cap baix, pensem que uns noranta.

Mentre no arribin aquests nous agents, qui aplicarà la Llei?

Els agents actuals estan dedicats a altres tasques que són indispensables i que no poden abandonar. S'ha previst alguna cosa?

Potser en aquest any de la commemoració històrica del *Manual digest*, el Govern ens sorprendrà tornant als orígens i mobilitzarà el sometent.

Sr. cap de Govern, Sr. ministre d'Exteriors, Sra. ministra de Finances, no ens ho creiem. No ens els creiem.

Aquesta Llei és una veritable cortina de fum.

El dia 13 de novembre de l'any passat vam dir-vos, ja molt clarament, en aquesta mateixa sala, que amb l'augment de taxes al tabac, que aquell dia es proposava i que avui es torna a proposar, no es resolia el problema de les queixes de la Unió Europea.

El que calia el dia 13 de novembre de l'any passat i el que cal encara avui, és aturar l'agressió fiscal i social als països veïns en què s'havia convertit l'activitat tradicional del negoci tabaquer.

Aquesta Llei no resoldrà res. Complicarà encara més les coses perquè el Govern assumeix unes obligacions que no està en condicions de complir.

Els portaveus del Govern ens han dit darrerament que som davant un problema d'Estat i que hauria de ser assumit per tots els grups d'aquesta Cambra.

Creiem que no està pas en condicions, el Govern, de demanar unitat. No ho està perquè el Govern ha perdut el nord. El nord polític andorrà amb la marxa del seu Grup Parlamentari d'un conseller general per Ordino seguida, dos mesos després, de la dimissió del ministre d'Ordenament Territorial i conseller elegit per la Massana a les darreres eleccions. Dimissió que ha comportat una declaració política del Grup d'Opinió Liberal (GOL) de la Massana, que redueix en cendra tots els esforços del president del Grup Parlamentari Lliberal i del ministre portaveu per explicar que la majoria és sòlida i estable. La majoria s'ha esquarterat i tothom sap que s'ha obert una etapa de preocupant inestabilitat, només un any després de la victòria electoral.

Però el Govern ha perdut també el nord exterior. No ha volgut encarar-se davant el problema i ha preferit fer equilibris i prendre mesures de cara a la galeria, amb la qual cosa ha anat incomodant els nostres interlocutors comunitaris.

El resultat el tenim cada matí i cada vespre a la premsa, la ràdio i la televisió dels països veïns: un descrèdit a nivell institucional i una imatge llastimosa d'Andorra a l'exterior.

La credibilitat de les institucions andorranes està sota mínims a la seu de la Unió Europea i als ministeris d'exteriors dels països veïns.

Per recuperar aquesta credibilitat caldran molts esforços i molta responsabilitat i seriositat política.

No és, però, el Govern liberal que pot desplegar aquest esforç de recuperació del que ell mateix ha malbaratat. No és que no ens els creguem nosaltres. És que ja no se'ls creu ningú.

En aquesta qüestió, tan important i decisiva pel futur d'Andorra, no ha estat possible una política d'Estat, perquè des que vostès governen el país, ja fa tres anys i mig, s'ha anat perdent la distinció entre el poder polític i els interessos particulars.

Avui, el president del Grup Parlamentari Lliberal ens parlarà, segurament, de la seva ferma voluntat de lluitar contra el frau organitzat i, fins i tot potser, gosarà criticar aquells que els van ajudar a guanyar les eleccions.

Semblants declaracions d'independència arriben tard.

Com també arriba tard, al meu entendre, la declaració que ens ha fet el ministre d'Exteriors, quan ha afirmat que defensa, en la seva qualitat de ministre, ben entès, els interessos de l'economia andorrana en la seva totalitat, i ha dit que el Govern

no enganyava i, acte seguit, ens ha dit que el seguiment de l'aplicació de la Llei, que avui s'aprovarà, el faria el Comitè de Cooperació Duanera. Sr. Pintat, li ho vaig dir a la Comissió d'Exteriors, el dijous, com que segurament no em vaig explicar bé, li ho tornaré a dir avui aquí, el Comitè de Cooperació Duanera, vostè sap i ho hauria de saber, que no es reunirà fins que els països membres hagin decidit si l'aplicació dels textos que avui vostès fan votar, és bona o no és bona. Això està dit a Brussel·les i, a més a més, em permetré de llegir-ho, i a partir d'aquí, el que considero és que no es pot estar dient que no s'enganya i donar informacions truncades.

En tot cas, considero que el vostre Govern està hipotecat i, en lloc de vetllar pels interessos generals de tots els andorrans, està pagant les factures dels recolzaments que va rebre per guanyar les eleccions.

Andorra no es mereixia això.

Cal urgentment un redreçament per retrobar el nord.

I aquest redreçament passa per una altra política econòmica, a la qual em referiré en l'altre punt de l'ordre del dia, dedicat a analitzar el Projecte de Llei de modificació de les taxes del consum.

Ara, pel que fa a aquest Projecte, hem de votar-hi en contra perquè, insisteixo, no solament no ens creiem que tingueu cap voluntat de resoldre el problema sinó que, és més, ni en el cas que ho apliquéssiu, aquest text no resoldria la situació.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, intervé el Sr. Jordi Torres. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Avui hem de debatre, Sr. cap de Govern, sobre una modificació de la llei contra el frau duaner entrada a tràmit pel procediment d'extrema urgència i necessitat.

Entenem la necessitat amb la qual vostès han de trobar una solució a la situació a què ens han abocat unes actuacions que molesten, i segurament molt, els nostres veïns; la urgència no és d'avui sinó de fa molts dies. Però, miri, al seu dia ja vàrem dir que no estàvem d'acord amb el procediment d'urgència i necessitat perquè, és clar, des de l'oposició ens és difícil opinar d'una manera tan sobtada, emprant aquest procediment tan ràpid per a l'aprovació d'una llei.

Cal fer menció aquí, tanmateix, que si bé hi ha urgència, fa dies que es parla d'aquest tema, fa setmanes, mesos que llegim a la premsa que el Govern "treballa", i dic a la premsa, perquè en la reunió mantinguda el dilluns 2 de març la urgència era tal, que amb tants mesos de treballar encara no tenien enllestida la llei que avui se'ns vol fer aprovar. No es tenia enllestida o no se'ns va voler deixar llegir. Endevinem per què: el dimarts hi havia una reunió a Madrid. Llavors, com comprendrà, senyor, extrema urgència i necessitat vol dir política del *rodillo*.

Senyors, això no és seriós. Aquestes actuacions són contràries al respecte mínim que s'ha de tenir per als representants del poble, per més que siguin a l'oposició. I vostès, senyors consellers de la majoria lliberal, en votar aquesta Llei donen suport a tals formes de procedir. I vostè també, Sr. síndic, en saber-ho i acceptar el procediment d'extrema urgència i necessitat!

Deixant de banda la forma en la qual se'ns demana que ens pronunciem, entraré en el fons d'una mesura tan transcendental. Com li he dit anteriorment, entenem la necessitat de trobar una solució al problema que té el país davant una situació que ha esdevingut molesta, no solament pels nostres veïns sinó també pel conjunt de la societat andorrana, que se sent acusada per unes actuacions d'exportacions il·lícites, actuacions de la major part de les quals el conjunt de la societat n'està completament al marge.

No podem acceptar que el nostre país es transformi en el paradís del frau i que la nostra capacitat emprenedora aboqui totes les seves energies en activitats que, com a única raó de ser, busquin trobar fórmules, les més adients possibles, per beneficiar-se de la nostra estructura impositiva, i que poden arribar, fins i tot, a posar en perill les tradicionals bones relacions que tenim amb els estats veïns.

Entenem, Sr. cap de Govern, que la Llei que hem de debatre avui no sols no compleix aquest objectiu, sinó que afegeix nous agreujants.

El fet que vostès tipifiquin el contraban com a infracció no farà que Andorra, l'Estat, esdevingui responsable de tota mercaderia que surt il·legalment del territori?

Suposem que és per això que es creen unes "zones frontereres" que el Govern pot, per decret, estirar i arrossar. Aquí es curen amb salut, ja que el propi text deixa entreveure les seves mancances.

Això suposarà sens dubte una vigilància d'aquestes zones amb el corresponent esforç que això representa de dotacions policiaques i duaneres, per la nostra part.

Els mitjans humans necessaris per complir tal necessitat, es veuran incrementats amb el cost que això representa pel pressupost de l'Estat. Quant al resultat, permeti'm expressar-li el nostre escepticisme. Si tan eficaç fos tal fórmula, no necessitaríem aquesta Llei, perquè els nostres veïns, França i Espanya, ja disposen avui d'aquests dispositius i la realitat és que ells, amb mitjans molt superiors als nostres, no acaben d'eradicar el problema.

Més enllà, però, aquestes consideracions, senyors consellers de la majoria Forné, són conscients del mecanisme que una mesura com aquesta implica? Són conscients de quin tipus d'Estat s'està creant? Si la zona d'1 km no dóna resultat, qui garanteix que no es passarà a 2, a 3 o a 30 km? Són conscients que estan creant el primer engranatge vers un Estat de règim policial?

No. Nosaltres, l'Agrupament Nacional Democràtic no hi està d'acord.

Tampoc no volem, però, donar expectatives als que, moguts pels diferencials de preus actuals, puguin estar temptats de continuar posant en perill el bon funcionament de l'Estat andorrà.

La imatge que volem donar d'Andorra és la d'un paradís; sí, la d'un paradís respectuós amb el seu entorn, la d'un país amb harmonia amb la comunitat internacional a l'hora de defensar els interessos legítims de cada estat. No volem ser associats ni a l'estafa ni a l'engany. No volem que l'actuació d'uns quants sigui extrapolada al conjunt de la societat. I dic això, perquè a vegades i, sobretot des de fora, es confon i es posa a tothom al mateix cabàs.

Sr. cap de Govern, el fet de proposar-nos una Llei que considerem inoperant, que considerem que no resoldrà el problema actual, el porta a continuar essent el protagonista d'una situació, sobretot amb l'Estat espanyol, que tots voldríem veure resolta fa dies.

Sr. Forné, el remei ha de ser, quan una malaltia esdevé massa greu, en consonància amb la gravetat d'aquesta. En aquest cas, el mal és fiscal: el remei pot ser difícilment d'una altra naturalesa.

No creu vostè, que de més fàcil aplicació hagués estat una reducció del diferencial de preus entre Andorra i els països veïns, que fes inviable plantejar-se el risc que representa el frau davant un marge modest? Haguéssim possiblement evitat arribar a la situació deteriorada a la qual avui estem abocats.

Això, evidentment, acompanyat d'una Llei de protecció del sector agrícola i sent l'Estat el qui defineix aquesta política.

Però, ben segur, vostès són els qui tenen majoria, vostès són els que manen. Vostès tenen la responsabilitat de prendre les decisions.

Voldria ser optimista i que no fos un altre fracàs de la seva política, Sr. Forné, però deixi'm dubtar de l'eficàcia d'aquest text; dubte, evidentment, que comparteix tot el Grup Parlamentari de l'Agrupament Nacional Democràtic que votarà negativament al seu Projecte.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Moltes gràcies, Sr. síndic.

Bé, em sembla que agafaré torn per la rèplica que ha fet el Sr. Jaume Bartumeu, en tot cas segurament no ve a l'objecte a la intervenció...

(Se senten veus)

... no ve a l'objecte a la intervenció, però jo sí que, des d'ara, de les intervencions que he sentit, vull felicitar almenys el Grup Parlamentari IDN, que com a mínim ens dóna el benefici del dubte que vulguem... que, d'una part, som de bona fe en tirar aquesta Llei i que també la volem complir. En aquest sentit ho agraeixo.

Senyores i senyors,

Avui estem presents en aquesta sala per debatre dos projectes de llei com són la Llei de modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera i la Llei de modificació de les taxes al consum, totes dues directament relacionades amb el tabac.

Un debat que molta gent, entre els quals ens incloem, considera (i això ja ho ha dit el Sr. Bartumeu, -sembla que hagi llegit el meu discurs-), que ja era hora que es debatís en la més alta cambra de representació de l'Estat andorrà. Un debat, no obstant, que un sector molt reduït de persones hauria preferit que no es portés al si del Consell General per tal de conservar un mitjà de vida fàcil. Em refereixo, evidentment, al debat sobre el contraban de tabac.

Aquestes persones, ni un sol instant van pensar en la influència desastrosa que la seva activitat suposava per la imatge exterior del nostre país. El diner fàcil els importava molt més que les conseqüències que han implicat les seves actuacions.

Gràcies a ells, andorrans o no, Andorra es troba confrontada a una situació nociva i perniciososa pel tema del contraban del tabac, com a conseqüència

dels extrems i abusos a on s'ha arribat en els últims anys i que, evidentment, erosionen la credibilitat i, com he dit abans, la imatge del país a nivell internacional.

Ens ha costat molt assolir un estatus internacional com a estat de dret, i ara que aquest estatus i reconeixement el tenim de forma plena, no és admissible que es pugui malmetre i perjudicar per un tema com el contraban del tabac.

Crec que és hora que el Consell General, com a òrgan legislatiu, i el Govern, com a òrgan executiu, actuïn decididament per tal d'eradicar una activitat com el contraban de tabac, que ha degenerat en una activitat perjudicial pel país controlada per gent de fora però també d'Andorra.

Tots sabem, i en som conscients, del que implica aquesta Llei, que vol lluitar contra el contraban de tabac, i que posa de manifest la voluntat del Grup Parlamentari Lliberal de reconduir el sector tabaquer i de posar les mesures adients per resoldre un problema que ha esdevingut incontrolable.

És evident que l'interès general del país demana que es recuperi una situació compatible amb els avantatges històricament adquirits pel país, és a dir, el desenvolupament d'un turisme comercial que representa la font del creixement d'Andorra. Si bé tant els països veïns com la Unió Europea estan disposats a reconèixer, com ho han fet fins ara, la legitimitat d'aquests avantatges adquirits, no poden, ni podem, acceptar, però, deixar que prosperi, en el propi si del seu territori, una situació il·lícita que presenta un caràcter explosiu. Una cosa és tolerar l'expansió i promoció normal del turisme comercial andorrà, un altra és veure Andorra ser utilitzada (la majoria de les vegades per interessos estrangers en el mateix país) com a plataforma pel tràfic internacional de contraban del tabac.

Ja no és ben rebut ni acceptable, com potser ho era en altres èpoques, defensar el contraban de tabac dient que tradicionalment s'ha vingut efectuant a Andorra. Tampoc és acceptable que, avui, amb una Constitució que ens dóna una carta de naturalesa a nivell internacional, que ens consagra definitivament com a estat de dret i ens dóna entrada i presència en tots els fòrums internacionals, que el país tingui, en aquest sector, la imatge d'un estat format per contrabandistes i persones que viuen del frau.

Avui en dia, en què les economies es globalitzen, aquesta situació d'Andorra no pot ser desitjada ni acceptada, perquè l'únic que provoca són reaccions d'antipatia, d'indignació i de crítica airada i acerba, especialment dels països veïns i dels estats membres de la Unió Europea, que mai acceptaran que el nostre país sigui una taca negra dins de la seva àrea

d'influència. El problema que es planteja pertany al bon veïnatge d'Andorra amb els seus veïns i, per consegüent, al futur proper del nostre país. Els recents esdeveniments, inflats pels mitjans de comunicació, simplement han revelat la importància del problema i la urgència d'una solució.

Cal, doncs, una acció enèrgica, ràpida i coherent, ja que la nostra prosperitat depèn, de manera evident, d'aquest bon veïnatge amb els estats veïns. Provocar accions de bloqueig d'aquest entorn seria quelcom de suïcida.

Els ciutadans, aquells que ens han votat, han de saber la veritable situació del tabac, i hem de fer possible una veritable transparència en aquest sector econòmic.

El tabac, fins ara, ha estat un dels recursos més importants de les finances públiques. En els últims 10 anys ha representat pels voltants d'un terç dels ingressos gràcies, com hi ha en altres productes, al diferencial de preus.

A partir de 1993, l'increment de les importacions de tabac, amb augments anuals superiors al 20%, s'intenten controlar a través de mesures impositives, augmentant les taxes a fi de mantenir un diferencial de preus raonable que permetés un desenvolupament ordenat del sector.

Però, els estats europeus, amb la necessitat d'augmentar els ingressos públics per complir els criteris de convergència europea de reducció del dèficit públic i de reducció de l'endeutament, inicien una política econòmica dirigida a augmentar els ingressos públics.

Aquesta situació influeix directament els impostos que suporten aquests productes, el que representa que el diferencial fiscal que fins aquells moments era raonable, esdevé una oportunitat de negoci per totes les xarxes organitzades del contraban.

No obstant, tot i l'intent del Govern d'adequar el sector per la via impositiva, que s'ha vist que potser no és l'única, s'entra en una situació que finalitza en el destacament en les nostres fronteres dels GAR, i en la demanda d'acabar amb el contraban del tabac per part de la Comunitat Europea.

En aquesta situació ens trobem avui en dia, i és la que fa que presentem la Llei que avui votem, una Llei que té com a finalitat acabar amb aquesta delicada situació.

El Grup Parlamentari Lliberal demana al Govern de centrar-se a eliminar amb celeritat i eficàcia aquesta situació, i això ho hem de fer primer votant les mesures legislatives que avui es presenten, però sobretot, i això em sembla importantíssim de cara a l'opinió pública, portar-les a la pràctica i executar-les

amb el màxim rigor i, sobretot, Sr. cap de Govern, sense contemplacions.

Perquè si els que tenim la responsabilitat de governar no fem res (i sabedors que els que fa pocs mesos encara s'enriquien desprestigiant la imatge del país intentant mantenir un privilegi que s'ha d'acabar) el poble andorrà, evidentment, ens demanarà responsabilitats, i els haurem de respondre. La responsabilitat en aquests moments és dels lliberals i no hi haurà excuses. Un missatge ha de ser clarament tramès a la ciutadania, a partir d'aquesta Llei a casa nostra el contraban de tabac s'ha acabat.

El sector tabaquer ha de trobar un equilibri entre l'oferta i la demanda del producte, un equilibri que passa per treballar per millorar la tolerància actual que té el viatger i el desenvolupament d'un dels nostres principals sectors econòmics, com és el turisme, i així intentar garantir una positiva continuïtat d'aquest sector. Si som capaços entre tots de trobar aquest equilibri, podrem mantenir uns nivells de producció satisfactoris per al sector tabaquer i per a tots aquells que en depenen, i resoldre la situació actual.

És ben cert que el sector del tabac ha estat fins ara el motor i l'única sortida del sector agrícola, però també és ben cert que aquesta situació ha estat possible gràcies a un acord privat entre els fabricants de tabac i el sector agrícola andorrà.

Som conscients de la necessitat de mantenir el sector agrícola, i que per al seu manteniment haurem de fer tots plegats esforços considerables que, evidentment, comportaran costos socials, econòmics i polítics. Però, també crec que hem de ser valents i creatius per afrontar-ho i, al mateix temps, donar una sortida vàlida i sòlida a la nostra pagesia. Malauradament, (i d'això n'hem de ser tots conscients i els autors del tema del tabac, els primers) si no som conscients d'aquesta realitat, la perennitat d'aquest sector estarà seriosament compromesa.

Però no és menys cert que tot el poble andorrà, i en especial el sector agrícola, ha de tenir clar que hem arribat a un moment en què la situació s'ha de controlar amb la intervenció directa de l'Estat.

Com a polítics, no podem tolerar que una part de la joventut hagi orientat el seu futur vers la vida fàcil, gràcies als diners fàcils d'una activitat que tan sols pot portar al fracàs a curt termini; estic segur, senyors, que lluitant contra el contraban també lluitem perquè la nostra joventut retrobi un camí moltes vegades més dur, però també més profitós.

El sector del tabac i no voldria generalitzar, també està format per algunes persones que potser han tingut la feblesa temporal de pensar que podien

influenciar les nostres institucions, que representen al poble andorrà.

Voldria recordar que el sistema democràtic que tenim avui en dia..., el Consell General i el Govern no es regeixen sota el *mando y ordeno*. Aquestes persones han de saber que si això no els agrada, i si creuen que el Consell General adopta aquestes lleis que no els són favorables, no tenen més que utilitzar els mecanismes democràtics que els garanteix la Constitució, i presentar-se a unes eleccions, i que sigui el poble andorrà que els voti i legítimi per fer les lleis que estimin oportunes.

Per tots aquests motius s'ha presentat a la consideració del Consell General la Proposta de llei de modificació del frau en matèria duanera, i la de modificació de les taxes al consum, amb els objectius, per una banda, d'adoptar la normativa interna necessària per actuar davant la problemàtica que planteja el contraban del tabac, per adequar la normativa interna a l'entrada en vigor del dret d'exercici a la lliure pràctica del primer de juliol de 1996, i per altra banda, adequar a l'alça les taxes que suporta el tabac a la situació actual i intentar trobar el punt d'equilibri que permeti el manteniment d'aquest sector.

En aquest sentit, es completen i modifiquen els articles 8, 9 i 10 de la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996, i s'afegeix un nou article 20 i una disposició addicional que contempla, no tan sols el frau a la importació, sinó també a les exportacions, ja que no sembla creïble avui dia, en el nou marc jurídic institucional que Andorra penalitzi o castigui, únicament, el frau a la importació i accepti o toleri el que es pugui fer a l'exportació.

En aquest sentit, es tipifiquen les infraccions de falsa declaració, sense declaració i contraban, tant en les importacions com en les exportacions, en peu d'igualtat en la seva consideració. Aquesta Proposta tipifica les conductes punibles i fixa les corresponents sancions, que van en la línia més dissuasiva possible, ja que preveuen tant multes corresponents al valor de la mercaderia, així com el comís de la mercaderia i del mitjà de transport, i dels instruments emprats per a la realització de la infracció.

Un dels elements més importants de la Proposta és l'apartat c) de l'article 10, on es disposa que la tinença i/o circulació de mercaderies "sensibles" en la zona o zones del territori andorrà que es determini reglamentàriament, és per si sola constitutiva d'una infracció de contraban, sense que s'exigeixi cap més actuació per part de l'infractor. La mera tinença de la mercaderia dins d'aquesta zona el fa incórrer en infracció tributària sense excuses ni pretextos davant de les sancions previstes. I quan l'infractor o

infractors es trobin en situació il·legal al país seran considerats indesitjables i es procedirà a la seva expulsió d'Andorra.

Per tant, les sancions que contempla aquesta Llei estan lligades al caràcter de gravetat de les infraccions i són severes. Les sancions impliquen que tots els infractors seran multats, les mercaderies, els vehicles i els instruments utilitzats seran decomissats, i els il·legals, moltes vegades persones sense ofici conegut i que utilitzen Andorra com a centre d'operacions per guanyar diners fàcils, seran expulsats.

És, doncs, important completar el dispositiu repressiu que avui votarem, amb unes mesures que tinguin com a objecte reduir les incitacions financeres per cometre la infracció duanera de contraban a l'exportació. Per consegüent, aquesta mesura va acompanyada amb un increment sensible de les taxes del tabac cobrades a l'entrada al territori andorrà, amb l'augment fins a 1.500 pessetes el quilo del tabac espallat, i amb l'augment fins a 160 i 96 pessetes el paquet de cigarrets del tabac ros no comunitari i comunitari respectivament. Una mesura necessària per reduir el diferencial de preus existents entre la Comunitat Europea i Andorra, que serveixi per disminuir de manera significativa la incitació a transgredir la Llei, en definitiva, a desincentivar l'activitat del contraban de tabac. I segurament se n'hauran de fer d'altres de puges.

Com poden veure, l'objectiu del Grup Parlamentari Lliberal i del Govern és fer inviable dita activitat il·lícita, preservant l'interès fonamental del conjunt de l'economia andorrana, que no es pot veure perjudicada per interessos sectorials que basen la seva activitat en el frau organitzat.

Per tot això, el Grup Lliberal vota favorablement a les Lleis presentades pel Govern, i li encomana que porti a terme totes les mesures necessàries per tal d'acabar amb el contraban de tabac i resoldre aquesta situació, i així demostrar la nostra responsabilitat i coherència dins del context politicoeconòmic europeu.

En conclusió, i tal com he dit abans, el Govern ha d'aplicar aquesta Llei, la Llei contra el frau duaner, sense cap classe de contemplació per poder acabar definitivament amb totes les xarxes organitzades que taquen la imatge d'Andorra a nivell internacional, amb la participació de gent de fora, però també amb la complicitat de gent d'aquí i, alhora, evitar que el nostre jovent s'encamini cap a una vida tan fàcil com perillosa.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions per part del Govern?

Pel Grup Mixt, alguna intervenció?

Per part de l'Agrupament Nacional Democràtic, alguna altra intervenció?

Bé, doncs, procedirem tot seguit a la votació. Us recordo que sí és sí al Projecte de llei i no és no al Projecte de llei.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : No

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : No

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : Sí

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : No

M. I. Sr. Miquel Alís Font : No

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : Sí

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : Sí

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí

M. I. Sr. Josep Areny Fité : Sí

M. I. Sr. Modest Baró Moles : Sí

M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : Sí

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : Sí

M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : No

M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : Sí

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No

M. I. Sr. Simó Duró Coma : No

M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : No

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : Sí

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : Sí

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : No

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : Sí

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : Sí

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, voleu procedir al recompte, si us plau.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots no: 11, vots sí: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs a la vista del resultat de la votació, declaro aprovat per majoria el Projecte de llei.

Passem tot seguit al punt dos de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes del consum.

Fou admès a tràmit sota procediment d'extrema urgència i necessitat el dia 9 de març i lliurat l'endemà als membres.

S'inicia el debat d'acord amb l'article 113.2 del Reglament.

El Govern té la paraula. Intervé el Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Molt breument, perquè la llei que ara es debatrà correspon al bloc que forma amb la Llei anteriorment votada i aprovada per aquesta Cambra..., només per una referència quant a les taxes, que ja s'ha dit cada vegada que el nostre Govern ha presentat una demanda de taxes per la via urgent o per la via normal, per dir que el motiu de l'augment de taxes és, com és natural i com ja s'ha dit aquí, anar regulant i anivellant, tant com es pugui, en els marges prudents a favor que el nostre comerç pugui, cada vegada més, ser el beneficiari de la venda del tabac a Andorra i no altres xarxes, anar-lo ajustant, tanmateix, perquè no es dispari el diferencial de preus.

Aquesta ha estat la política nostra des de fa tres anys. En aquesta política no hem tingut sempre el suport de l'oposició, quan era majoria, ni ara que és minoria. Però s'ha de recordar que al Regne Unit el tabac val 840 pessetes, que la mitjana europea són 450, que a Espanya val 350, Portugal 370, i que els preus d'Andorra només es reproduïxen, aproximadament igual, a Gibraltar. Per tant, hi ha un marge suficient perquè s'hagin pogut tornar a pujar les taxes, per la via, hem hagut de demanar-ho una vegada més, per la via de necessitat. Però creiem que sí, que el que és segur és que si Europa anés cap a una harmonització de les seves taxes, hi hauria un marge tan gran i tan suficient com per pujar bastant més des d'Andorra, quan això sigui possible i quan tots els mercats europeus siguin tan regulars com alguns d'ells. Però és un fet prou conegut de tothom que Europa és molt gran, que les costes són les que són, que els ports són els que són, i no hi ha a tot arreu el mateix procediment quant al tabac. I això fa

que dins d'Europa, el problema Andorra és un problema, no gran, no és el problema gran d'Europa el contraban que hi havia a Andorra fins ara, i aquest el resoldrem els andorrans, però n'hi ha d'altres i no estan resolts, però la causa que no estan resolts és la gran diferència que hi ha entre molts d'aquells països.

A partir d'aquí, es fa aquesta proposta que és raonable, és prudent, i s'ha procurat, doncs, fer-la de forma equilibrada, tot respectant l'Acord duaner amb Europa que fa que s'hagi de mantenir un diferencial entre el tabac importat europeu i el tabac exterior a la Unió Europea.

Res més. Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Té la paraula el Sr. Simó Duró pel Grup Mixt.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Després d'haver escoltat aquesta presentació feta pel Sr. cap de Govern, he pensat que, vertaderament, si la llei que per majoria entrarà en vigència en punt s'apliqui, si vertaderament valia la pena portar aquesta si l'altra havia de ser la mare dels ous, doncs, el tabac ja ha entrat aquí a Andorra. Augmentar les taxes..., ja ho saben que no n'entrarà, llavors sembla que és encara una vegada, Sr. cap de Govern, per pintar aquesta casa. Aquesta casa ja està pintada, fins i tot hem vist *adesprés*, segons el president del Grup Lliberal, que les bruixes ja han ballat aquí. Us *doneu compte*, quant temps les heu mantingut aquestes bruixes ballant? No són paraules meves, allà, aquell senyor, *adesprés* n'ha parlat. És lamentable. No m'estranya per això, perquè el Sr. Martí -pare- en el seu moment també les va ressuscitar. Avui és el fill que les ha ressuscitat. Això és valent i és a honor seu.

Però en fi, el dia 13 de novembre de l'any passat, es tenia Consell per parlar de les taxes del tabac. Aquell dia, no per disciplina de partit sinó després d'haver escoltat agricultors i industrials del tabac, atorgava la proposta del Govern però, l'endemà mateix, és a dir el dia 14, amb el meu company conseller Sr. Mortés, instàvem el president de la Coalició Liberal i ensem del Grup Parlamentari Liberal, per tal d'obrir un període d'intercanvi a nivell d'opinions, idees i accions amb la finalitat d'intentar arribar a unes conclusions que poguessin remeiar la ja aleshores crítica problemàtica tabaquera. En ésser nomenada la Sra. Olga Adellach Coma a la Secretaria d'Agricultura, oferia la meua modesta participació,

que encara he palesat com a dues vegades directament. Ni contesta. Fa tres dies, el president del Grup Mixt em remetia esborranys de projectes de llei. Constateu, doncs, amb quina fredor ens tractem entre parlamentaris.

En el Consell del 13 de novembre vàrem aprovar per majoria, prèvies discussions recargolades, una proposta de taxes que, aparentment, resolvia la qüestió, o almenys calmava els ànims. L'endemà de l'aprovació d'aquesta Llei, tot quedava igualment desgavellat.

Quatre mesos més tard, inclosos els dos mesos de vacances parlamentàries, avui, la proposta referent a l'espallit ros és de 1.500 pessetes, la que en la recargoladissa passada acceptava un fabricant, les demés xifres proposades per manca de detalls aclaratoris, cal concloure que són polítiques (s'entén acceptades pels interessats forans o del país) o al contrari, hi tornarem a ser.

Sí que és cert que havia donat plenament confiança a la secretària d'Agricultura. S'ha de creure que no és pas ella -pel seu silenci- l'obrador d'aquesta Proposta. No tinc, doncs, cap compromís i ço afegit a cap voluntat o impossibilitat, o més greu incapacitat, d'intentar resoldre aquesta problemàtica del tabac, com també, pel mutisme absolut dels fabricants, importadors i comerciants, no puc donar curs a tant pragmatisme. Si la mida proposada és resolutiva, millor per a Andorra i triomf per qui l'hagi proposada, però si s'advera el contrari, Andorra hi perdrà i el Grup Lliberal serà un gran vençut.

No votaré el Projecte de llei de modificació de la tarifa general de taxes de consum. A més, voldria dir, molt de cura al que escriviu en l'exposició de motius quan es diu: "... comporten la necessitat d'efectuar per part nostra unes actuacions i unes adaptacions d'alguns sectors econòmics interns per adequar-los al mercat globalitzat que ens envolta i evitar una problemàtica que podria repercutir en els altres sectors de la nostra economia". Evidentment, que això ja ho sé que aquest Govern ho ha palesat com allò que ha de ser, però jo penso que és falta de prudència de palesar-ho de la manera que ell ho arriba a fer. És a dir, sobre aquesta qüestió he dit el que havia d'exposar aquí a davant.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Quant a l'augment de les taxes només farem uns breus comentaris. De fet la intervenció anterior, nosaltres enteníem que valia per les dues lleis.

Només dir que des de l'inici de la crisi, nosaltres ja havíem anat manifestant que calia augmentar les taxes i, per això, no vam votar negativament al darrer increment (el 13 de novembre passat); aquell era un increment equilibrat entre les diferents categories de tabac que es van proposar.

La present Proposta d'augment de tota manera no s'adapta a la situació actual.

El que el Govern presenta ara és una Proposta d'augment de les taxes per intentar disminuir el contraban, com a mesura paral·lela al mateix moment que presenta una Llei antifrau. El company Simó Duró ja ha manifestat la perplexitat de presentar conjuntament aquestes dues mesures, perquè si el Govern cregués, de veritat, en l'eficàcia de la Llei antifrau -cosa que nosaltres hem posat en dubte-, potser no tindria massa sentit d'augmentar ara les taxes.

Tampoc té massa sentit que per combatre el contraban -que es pot combatre amb una llei contra el frau ben feta- s'hagin de fer uns augments de taxes que posen en perill el comerç andorrà. Nosaltres entenem que del que es tracta és que la gent vingui a Andorra a comprar, i és evident que el tabac és un dels productes estrella. Si la gent ve a comprar també fa viure el país. Del que es tracta és d'això, que la gent vingui a Andorra a comprar legalment, no que els anem a portar el tabac a les portes de casa de forma que només visquin uns quants.

Bé, pel que fa a l'augment concret de les taxes, constatem que l'augment sobre el tabac manufacturat és de més de 30 pessetes per paquet, mentre que el del tabac espallit no representa més que 4 pessetes per paquet. A nosaltres ens agradaria que en futurs augments no suméssim, com s'ha dit alguna altra vegada, pomes i peres, sinó que poguéssim veure quin és l'augment que es fa de forma respectiva sobre el tabac manufacturat i sobre el tabac espallit, perquè això ajudaria a comprendre la situació.

Aquesta diferència no s'entén si el que es pretén és augmentar les taxes per disminuir el contraban, a menys que es consideri que el contraban de tabac manufacturat a Andorra és millor o menys dolent que els altres tipus de contraban de tabac.

Podríem suposar que aquesta diferenciació és un gest per afavorir la indústria i el cultiu andorrans, però tampoc sembla així, ja que els fabricants han indicat recentment, que no comprarien les properes collites. De fet, el Govern ja va anunciar fa temps, amb *bombo y platillo*, l'augment de les taxes, i deixant en

paper mullat el procediment d'extrema urgència i, doncs, és d'esperar que poques importacions hi hagi perquè hi ha tabac en els magatzems per temps.

Essent aquesta la situació, i atès que els colliters no treuen cap profit d'aquest diferencial de taxes, doncs, IDN proposa el que ja ha proposat altres vegades al Govern: que es doti dels mitjans necessaris per dur a terme una política realment per la pagesia. Nosaltres parlàvem en altres dies, en altres situacions, en els mateixos programes electorals, de definir clarament qui es dedica realment a fer de pagès, i a aquestes persones entenem que se les ha d'ajudar, però només a aquestes.

Com IDN ja ho ha proposat moltes vegades (en els programes, en articles, en manifestacions públiques), nosaltres entenem que el que hauria de fer el Govern és augmentar les taxes sobre el tabac espalillat, de forma que la repercussió sobre el preu del paquet de tabac fos la mateixa que en el cas del tabac manufacturat importat. El complement que d'aquesta forma recaptaria podria utilitzar-se per subvencionar directament la pagesia.

D'aquesta forma, per exemple, el Govern podria destinar a la pagesia 40 pessetes per paquet de tabac manufacturat a Andorra, augmentant les taxes del tabac espalillat, 2.000 pessetes més per quilo.

Creiem que aquesta seria la manera seriosa de procedir i els convoquem en aquesta Cambra, per un futur, per veure com, si no, arribem a resoldre la pagesia a Andorra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

L'exposició de motius del projecte que se sotmet ara a debat diu i el llegirem: "... les recents actuacions tant internes com externes sobre el sector del tabac han motivat la voluntat de disminuir el diferencial de les taxes aplicades sobre el tabac per intentar lluitar contra tot tipus de tràfics il·lícits que perjudiquen els interessos nacionals".

És un dubte si aquesta Llei la votem després de la que s'acaba de votar, si serà o no eficaç l'anterior, perquè aquesta faci falta també per lluitar contra els tràfics il·lícits...

Aquest Projecte de Llei ens torna així, quatre mesos enrere, a la sessió del dia 13 de novembre de 1997, en la qual ja es va debatre un altre Projecte de Llei de

modificació de la tarifa general de taxes de consum destinades al tabac.

Gairebé podria tornar a llegir el que vaig dir aquell dia.

L'augment de taxes que ens proposeu no soluciona res i el problema roman igual o pitjor.

Aquest nou augment no redueix sensiblement el diferencial amb els països veïns. Igual que el dia 13 de novembre, el Sr. cap de Govern m'ha ajudat en la meua intervenció, tornant a llegir els preus d'altres països, on es veu que aquesta Llei no serveix per reduir el diferencial i, per tant, no s'adiu amb la mateixa exposició de motius.

L'augment, a més a més, traeix una altra vegada una orientació destinada a castigar el tabac ros no comunitari, que veu augmentar molt més, en percentatge i en xifres reals, la seva taxa que no pas el tabac ros d'origen comunitari o el propi tabac per a fabricació a Andorra.

Sigui com sigui, aquest Projecte de Llei, conjuminat amb la presència dels GAR a la frontera espanyola, ens ha de fer parlar dels ingressos de l'Estat.

El pressupost, ho vam dir quan es va discutir, és presoner dels ingressos provinents de les taxes del tabac.

Durant l'any 1997, més de la meitat dels ingressos per les taxes d'importació de mercaderies provenien del tabac.

Ja vam dir en el debat del pressupost que era molt imprudent aquest desequilibri en els ingressos. Les xifres de gener i febrer d'aquest any ens anuncien una davallada, que s'ha de qualificar d'esfereïdora dels ingressos per importació de tabac, la qual cosa vol dir dels ingressos de l'Estat en general.

Davallada que esdevindrà general per a tot l'exercici pressupostari, amb la qual cosa, quan a final d'any passem comptes, ens trobarem amb un veritable forat al pressupost.

He dit abans que Andorra necessitava una altra política econòmica.

Anar a assentar les bases d'una nova política econòmica requereix així entrar, en primer lloc, a desenvolupar una nova estructura d'ingressos de l'Estat, cosa que no fa aquest Projecte de Llei.

Caldria començar per enllestir el desenvolupament de la Llei de l'impost de mercaderies indirecte, de juny de 1991, que establia una imposició a la producció interior.

Paral·lelament, s'ha de desenvolupar una Llei de l'impost general indirecte, que faci entrar en el marc de tributació indirecta a tots els sectors econòmics del país.

I a la vegada, s'hauria d'encarar amb seriositat i fermesa la negociació amb la Unió Europea, no pas d'un simple Acord de cooperació sinó d'una ampliació i aprofundiment de l'Acord d'Unió Duanera.

D'acord amb les orientacions del Pla estratègic i del subsegüent Pla d'accions, s'han d'assentar les bases perquè Andorra pugui ser la seu d'empreses competitives a nivell de la Comunitat Europea.

Per poder-ho fer, cal una legislació tributària general, sense la qual no podrem negociar cap conveni de doble imposició, malgrat que el Govern s'entesti a intentar-ho, plantejant les seves reunions amb els seus interlocutors comunitaris. I no cal recordar que mentre no tinguem aquests convenis de doble imposició és gairebé impossible pensar que una empresa andorrana pugui ser competitiva a Europa.

Finalment, aquesta nova política econòmica, formulada, adoptada i aplicada amb seriositat i eficàcia permetria crear llocs de treball pels joves andorrans i, a diferència de la situació actual, facilitaria als andorrans l'accés a feines en els països de la Unió Europea.

Aquesta és una proposta de política econòmica alternativa a la situació actual, que s'haurà d'acompanyar amb una política exterior, mesurada i prudent, centrada a Brussel·les i a Estrasburg, sense oblidar Madrid i París.

Hem de creure que durant aquest període de sessions -si la legislatura no s'acaba també abans d'hora- el Consell General celebrarà un debat sobre l'orientació política global del Govern en el qual es podrà saber si el cap de Govern ha retrobat el nord.

Mentres tant, votarem negativament a aquest Projecte de llei.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Podríem dir que aquesta Llei tradueix el cas més palès que ens distancia de vostè, Sr. cap de Govern, en la manera de trobar una solució a la difícil situació que està vivint el nostre país entorn al problema generat per l'exportació il·lícita de tabac.

La modificació de taxes que aquí ens proposa no correspon al criteri que nosaltres entenem que hauria de prevaler, avui, per "lluitar" i no "intentar lluitar", com diuen a l'exposició de motius, contra el frau duaner.

Un argument significatiu que fes que el diferencial entre el preu del tabac a Andorra i el preu als estats veïns tendís a disminuir, calmaria l'afany de continuar emprant aquest mètode de subsistència per uns i d'enriquiment per d'altres.

Vostès aquí ens proposen tres increments, mentre augmenten el tabac esporgat ros de 200 PTA/kg, (més o menys de 4 PTA/unitat), els cigarrets comunitaris es veuen augmentats de 21 PTA/unitat i els no comunitaris de 35 PTA/unitat. L'article 12 de l'Acord entre la Comunitat Europea i el Principat d'Andorra del 28 de juny de 1990, fixa el diferencial entre el paquet de tabac comunitari i el no comunitari, però el que no fixa aquest és l'abisme que existeix entre el preu de l'esporgat i els paquets importats manufacturats. No volem dir, amb aquesta afirmació, que no hem de salvaguardar la indústria tabaquera del país, ans al contrari, hem de fer que continuï gaudint d'una bona salut, com espero que ha estat el cas fins ara, però això guardant uns límits acceptables per a tots i en particular per a l'Estat.

Parlar d'indústria tabaquera nacional i ometre parlar del sector agrícola seria una omisió que no se'ns perdonaria, ja que sempre hem defensat que aquest sector ha de gaudir de les subvencions necessàries perquè els nostres agricultors i ramaders, és a dir, la pagesia en general, puguin aprofitar-se de la prosperitat del país, sense haver de malmetre les seves propietats per viure.

Però avui pensem que ha arribat el moment de parlar clar, dir les coses pel seu nom, deixar d'enganyar-nos a nosaltres mateixos.

El pagès ha de produir.

El fabricant ha de fabricar.

I l'Estat ha de cobrar les taxes i distribuir les ajudes. I ningú pot, en aquest nou ordre, sentir-se enganyat.

Penso, però, que estem lluny d'aquest tipus de solucions. Algun dia no gaire llunyà, palpar-ne els resultats ens semblarà la cosa més natural del món.

Sr. cap de Govern, el que ens proposa no ens satisfà i el nostre Grup Parlamentari tornarà a votar negativament al seu Projecte de llei.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. síndic.

En definitiva, en l'exposat que he fet per allò que feia referència a la modificació de la Llei del frau duaner,

ja hi havia un apartat que mirava d'argumentar, doncs, el vot positiu que tindrà el Grup Lliberal a aquesta modificació de taxes.

Recordar simplement que amb aquesta quarta modificació de taxes, totes sota iniciativa de la tendència lliberal, ja quan governàvem en minoria, amb els companys de Canillo-la Massana i de la CNA, o ara dins de la Unió Lliberal tots plegats, sempre hem defensat això, i la meua pregunta és una pregunta molt fàcil, nosaltres, doncs, amb coherència continuarem votant-la i, doncs, la pregunta seria: on estariem, senyors, si no hi haguessin hagut aquestes propostes d'augmentar les taxes quatre vegades i sempre des de les files lliberals?

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part d'alguí?

Té la paraula el Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Una breu referència a les paraules del Sr. Torres, tant d'ara com de la intervenció anterior que van en el mateix sentit. Jo li agraeixo i dono la benvinguda a les teories que defensàvem nosaltres, com ara ha dit el nostre president del Grup Parlamentari, que les taxes s'havien d'anar apujant. I això ho he de dir, perquè en aquesta mateixa sala, i no fa tants anys, vostè mateix i els seus companys de llavors de l'AND, s'havien oposat a augmentar fins a 2 rals. Havíem discutit en algun moment sobre algunes taxes d'una manera com si d'allò en depengués el futur del país. Jo veig que s'han adonat que era una discussió estèril i que es va perdre el temps en algunes d'aquelles discussions que no van permetre apujar la taxa, en alguns casos 10 pessetes més del que es demanava. I que això només s'ha fet des que el Govern és el Govern lliberal, perquè durant els altres 4 anys anteriors no es va fer. S'ha de tornar a dir això, al moment que vostè reconeix que era una manera d'encertar-la. El que passa és que, clar, vostè també sap perfectament que una cosa és voler harmonitzar les taxes perquè s'apropin a les dels països veïns i una altra és arribar a desmantellar l'atractiu del tabac en el comerç andorrà. Que és aquest que hem de defensar.

I per què és així? Perquè, vostè també sap com jo el que abans he dit o he insinuat, que no tots els països d'Europa tenen el mateix comportament quant al tabac. I el Sr. Vicenç Mateu ha dit, no se'ls ha de portar el tabac a la porta de casa, això encara passa sense que ho facin andorrans, en alguns països. I per

tant, la prudència requereix apujar les taxes de manera progressiva, no d'una manera tan brutal, com hauria de ser, per arribar a un 20% de diferència amb els països veïns, per exemple, i, evidentment, amb la impossibilitat total de pensar en unes taxes que arribessin a apropar-se al diferencial amb Anglaterra, per exemple, que és inimaginable, perquè els mateixos països europeus no arriben a fer-ho, i tardaran molt a fer-ho, segurament.

Per tant, aquest és un tema en què és fàcil pensar que les solucions són algunes. Aquesta vostè no l'admet, però és millor aquesta que no prendre-la, crec jo, com eren millor les 3 vegades anteriors que el Govern va demanar augments i que l'AND s'hi va negar. És a dir, que les va discutir fins a fer-les rebajar cada vegada.

Jo celebro, doncs, que aquesta vegada vostè entengui..., les taxes sí que eren una mesura que valia la pena haver-les fet abans, fins i tot. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció? Sr. Jordi Torres, per al·lusions.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Sí. Sr. cap de Govern, perdoni, però nosaltres, quan defensàvem que pugés el tabac, defensàvem que s'apugés tot el tabac, l'esporgat i l'importat, tot. Quan discutíem 2 rals no discutíem per això; si s'hagués apujat en la mateixa proporció haguéssim estat d'acord, però sempre parlant de la mateixa proporció. Però vostès sempre ens proposaven de pujar l'esporgat menys que el tabac manufacturat. I en això sí que no hi estem d'acord, i no hi continuem estant d'acord en això, perquè com he dit clarament, nosaltres estem d'acord amb una política agrària de conjunt i que sigui l'Estat qui defensí aquesta política agrària i que en faci la seva política agrària.

Doncs, la resposta a la seva pregunta és aquesta, Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Només és per al·lusió al parlament que ha tingut el Sr. president del Grup Lliberal, quan ha parlat de la Coalició Nacional Andorrana. Voldria dir que sí, nosaltres ho vam recolzar, però aquí, el Sr. Pujal, el Sr. Mortés, saben ben bé quina va ser la nostra

intervenció. Perquè el Govern, en el seu moment, feia menyspreu a un sector, i intervencions nostres van fer que les taxes, que en aquell moment es van presentar, eren una mica les nostres filles. Llavors, ho vam recolzar.

Però com he dit *adesprés*, entretant, nosaltres vam intervenir prop del Sr. president del Grup Lliberal i de la Coalició, dient-li que era l'última vegada que votàvem taxes per votar taxes, i el que volíem és que es resolgués la qüestió del tabac, cosa que, sobretot *adesprés* quan parlàvem d'una llei antifrau en què no anomenau el tabac, parlàveu del tabac i és ara que normalment s'hauria hagut de fer l'exposició.

Nosaltres és en aquells moments que vam dir prou taxes: el que convé són actes, fets, perquè la pagesia, els fabricants, doncs, tothom s'hi troba, una miqueta dintre de l'esperit que aquí ha sortit a nivell de l'oposició, només amb una diferència, és que són 2 sectors que han de ser productius, que ha de guanyar, també, al de la importació i, després, un control de les taxes que són les quals es revertirien o, amb una altra paraula, són els tres sectors conciliats que haurien de definir una política, haurien de donar eines al Govern, que és ell qui ha de fer la política, és ell qui ha de fer els reglaments i el Govern qui ha de fer les lleis, i no passar el que ara ens està passant on, com *adesprés* ja ho he dit, gremis o associacions, semblen que negocien, que han de fer la llei, que han de reglamentar, que han de fer estatuts.

No, no. Això no pot ser de cap de les maneres.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, heu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí. Gràcies, Sr. síndic.

És per respondre a les preguntes del president del Grup Parlamentari Lliberal que, si recordo bé les seves paraules, ha dit: "on seríem si els lliberals no haguéssim proposat des que som al Govern aquests augments". Jo crec que això s'ha d'acompanyar d'una altra pregunta: on seríem si, coincidint amb els Governos lliberals, no hagués augmentat d'aquesta manera tan extraordinària la qüestió del tabac, la importació del tabac i, per tant, el tràfic il·lícit de tabac que coincideix des de l'any 94 fins avui.

Jo també em pregunto on seríem.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Toni Martí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, per allò que fa referència al Simó Duró em permetré no contestar perquè em sembla que agafem aquí la mania, en el sentit més positiu, de sempre arribar a un enfrontament que no desitjo. Per tant, queda contestat.

Per allò que fa referència al Sr. Jaume Bartumeu, on estaríem, sí. Cal recordar que l'any 1995, o recordem més anys, l'any 1993, hi havien 134 milions de paquets. Aquí els lliberals no governàvem. L'any 1994 hi havien 164 milions de paquets, aquí els lliberals governàvem però estàvem en clara minoria, i s'haurien pogut pujar les taxes a les quanties que l'oposició parlamentària hagués estimat. L'any 1995, ja estàvem a 200 milions de paquets, i aquí tampoc el Govern lliberal tenia majoria i, si vertaderament ja es veia aquell augment... Ho dic, i ja no vull recordar el 96, que tampoc teníem majoria, que estàvem a 211 milions per arribar a la trista xifra de 1997, de 300 milions de paquets.

Miri, no ho dic per polemitzar, però em sembla que quan s'arriba a la situació a què s'ha arribat i després d'haver llegit aquest discurs, es pot pensar que és un discurs que jo considero dur però que era necessari per tornar a ficar una mica tots els autors que han intervingut, en el seu lloc.

La responsabilitat: els lliberals hem d'assumir una part de la responsabilitat, l'hem d'assumir, això és el fet de governar. És a dir, nosaltres no som d'aquells que escorrem el *bulto* i que diuen que les culpes són sempre dels altres. Però també s'hauria de ser, em sembla, suficientment cavallerós per reconèixer que, tot estant en minoria, com estàvem al Govern l'any 93, l'any 93 estàveu vosaltres manant, per cert, al 95 les xifres també es disparaven.

Això es veia venir i, en definitiva, no vull utilitzar aquesta paraula perquè em sembla que és un debat que el tenim de pujar de to, on l'Estat d'Andorra està en una mala situació des d'un punt de vista internacional. I no voldria acabar sense afegir que si nosaltres hem d'assumir la nostra responsabilitat, l'assumim, i cadascú segons la seva consciència que assumeixi la que entengui que li pertoca: no em correspon a mi de dir-la.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Enric Casadevall, teniu la paraula. Intervé el Sr. ministre d'Economia.

El M. I. Sr. Enric Casadevall:

Sí. Gràcies, Sr. síndic.

Només per contestar lleugerament: els diferents grups parlamentaris han fet alguna al·lusió a la redefinició de la política agrícola alternativa, i el Sr. Vicenç Mateu, en la segona intervenció, ho ha tornat a recordar. Només dir que des que vam entrar al Govern, des del mes d'abril de l'any passat, s'hi està treballant, que gràcies a l'arribada de la Sra. Olga Adellach a la Secretaria d'Agricultura, hem pogut augmentar el treball. Tenim ja, pràcticament, fets tots els estudis i ens queda ara la part de definir quina seria aquesta redefinició de la política agrícola.

Pensem que estem en mesura, inclús després de l'estiu, de presentar un text aquí perquè pugui ser debatut per aquesta Cambra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, doncs, finalitzat el debat, procedirem a la votació. Us recordo que sí és sí al Projecte de llei i no és no al Projecte de llei.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Jordi Torres Alís : No

M. I. Sr. Joan Verdú Marquilló : Sí

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : No

M. I. Sr. Miquel Alís Font : No

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : Sí

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : Sí

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : Sí

M. I. Sr. Josep Areny Fité : Sí

M. I. Sr. Modest Baró Moles : Sí

M. I. Sr. Ladislau Baró Solà : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : No

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : Sí

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : Sí

M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : No

M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : Sí

M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No

M. I. Sr. Simó Duró Coma : No

M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : No

M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : Sí

M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : Sí

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : Sí

M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : No

M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : Sí

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : Sí

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : Sí

M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : Sí

M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, voleu procedir al recompte, si us plau.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots no: 11. Vots sí: 17.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovat per majoria el Projecte de llei.

S'aixeca la sessió.

(Són les 17.45h)